

Amikor jó lenne megállítani az időt - szalagavató utáni gondolatok

A Városi Sportcsarnok december 8-án harmadik alkalommal adott helyet a Batthyány Kázmér Gimnázium szalagavató báljának. A befogadóképesség, a tágas lelátók nyújtotta előnyök miatt döntöttünk egy évvel ezelőtt a „külső” helyszín mellett, bár többen sajnálták, hogy az alma mater falainak a hangulata, intimitása ezzel elvész. Ezért a régi hagyományt megtartva a nagy nap előtt az iskola aulájában, a gimnázium valamennyi tanulója és tanára előtt egy „főpróba” keretében bemutathattuk a több hónapos készülődés eredményeit.

A siker felszabadulttá tett valamennyiünket. Tudtuk jól, hogy a szalagtűzés középiskolai éveink egyik legfontosabb eseménye, ekkor válunk maturandává és maturandusszá. Kissné Hegedüs Éva igazgatónő beszédében felidézte a szalagtűzés hagyományát, a „valétálás” szokását, amely a selmecbányai diákoktól indult el és változott sokat az elmúlt másfél évszázad alatt. A köszöntő gondolatok után előbb a szalagtűzés meghitt percei következtek, majd a táncoké és a képeké lett a főszerep. A korábbi évektől eltérően ezúttal úgy gondoltuk, hogy az osztályfilmjeinkben a múltidézés mellett az elképzelt jövő is szerepet kapjon. Nyolc percre lehetetlen belesűríteni 8, de akár 5 év együtt megélt élményeit, érzéseit, sok-sok vidámságát! Azzal, hogy 10, illetve 15 évvel későbbre helyeztük a „visszatekintést”, a válogatás könnyebbé vált. Úgy érezzük: szórakoztató, élvezhető filmeket sikerült készítenünk.

Az időutazás tematikája az osztálytáncainkban is szervező elemmé vált. Előbb a 12. A hívta a nézőket egy stíluskorszakokon átívelő tánc történelemre; napjainktól elindulva a húszas évek világáig tartó igényes koreográfiájával. Majd a 12. B igazi csapatprodukciót mutatott be a színpadon, Elvis Presley ikonikussá vált bőrtönrockjának középpontba állításával, akrobatikus elemek alkalmazásával. A 12. C pedig egy vérbeli retró házibuli megidézésével a nyolcvanas évek diszkóvilágába, azaz a szüleink fiatalkorába röpítette a lelátókon ülőket, azok nagy örömére.

Az osztálytáncok zajos sikere után, felfokozott hangulatban mindenki kíváncsian várta az évfolyamkeringőt, amelyet közös választás eredményeként Seal: Kiss from a rose dalára Áschin Petra tanárnő álmodott színpadra. A látványos, különleges és romantikus koreográfia végén a fiúk térdre ereszkedve adták át „szívük hölgyének” a vörös rózsákat. A megható zárókép után elaludtak a csarnok fényei és mécsesek lángjánál énekeltük búcsúzásként az évfolyamdalunkat. Egy örök klasszikus átdolgozására esett a választásunk, amelyben együtt suttoztuk a refrént: „Jöttek az évek, mentek az évek, ölelő karok nem engedtek.” Ezekben a percekben tudatosult bennünk, hogy valóban 95 napra vagyunk mindössze a gimnáziumi éveink végétől! Mennyi mindent köszönhetünk szüleinknek, tanárainknak, hogy eljutottunk idáig! És milyen hatalmas dolog ez az összetartozás, amely az osztályon belül az elmúlt években kialakult. Az utolsó strófában néhányan elcsukló hangon énekeltük: „Múlnak az évek, hunynak a fények, ölelő karok elengednek.”

Ezután az első táncal szüleinket köszöntöttük, akiknek a meghatottság és a büszkeség egyaránt az arcára volt írva, majd a táncparketre kísértük tanárainkat, barátainkat. Közben villogtak a vakuk, hivatásos és amatőr fotósok rögzítették a történéseket, örökítették meg a

pillanatok. A legtöbben azt éreztük, jó lenne megállítani az időt, élvezni még a perceket, a csodálatos béli ruháinkban suhanni tovább és tovább. Köszönjük a 11. évfolyamnak, osztályfőnökeiknek, a szervezőknek, technikusoknak és minden résztvevőnek a munkáját, mert feledhetetlen élményt szereztek nekünk, végzős diákoknak.

Pál Janka 12. a osztályos tanuló